

Mooie bomen in de Deltalaan

Zomer- en wintertijd in Nederland

In 1909 kreeg Nederland een nationale tijd die gelijk was aan de plaatselijke tijd van Amsterdam. De overgang naar de huidige Midden-Europese Tijd vond op bevel van de Duitse bezetters plaats op 16 mei 1940. In 1946 werd de zomertijd voor een periode van ruim dertig jaar geheel afgeschaft. De oliecrisis van 1973 was voor veel Europese landen aanleiding om opnieuw de zomertijd in te voeren. In Nederland gebeurde dat in 1977. (B.L.)

‘t Haarefstsaizoen is weer aangebroke

As ik op m'n gemaksie dut verhaoltjie zit te schrijve is 't de leste septemberdag. Volleges de weermanne en -vrouwe was op d'n eerste van deuze maond de meteorologische haarefst al begonne. 'k Vong 't wel 'n bietjie voorbaorig klinke, de maond levert ommers nog dikkels zeumerse daege op? Zellefs in oktober kan 't nog mooi zijn. Maor as ik uit 't raomd kijk, dan zie ik in de toppe van de bôome toch behoorlijk wat kleurverschillechies komme wat 'r op doijt dat de zeumer echt op z'n leste bêene lôôpt. Zô kwam ik tot de prakkezaosie: "Wat gaot de tijd toch ontaerd hard hee?" Vroeger zeeje bejaerde mense wel is: "Hoe ouwer ie wordt, zôôvels te harder gaot de tijd." Ik hê dat ì me gedachtes aaltijd naer 't rijk van de faobele verweze en vong 't maor baokerpraotjies. De wijzers van de klok gaon ommers nie hadderder in de rondte as toe me jong wazze. Mor nou ik zellef een bietjie op leeftijd kom, gao ik 't die ouwchies toch nae zegge: "De tijd vliegt!"

Veraal 's aeves kà je dat al meraokels goed maareke. Om eefies nae zeuvene zie me de zon al achter d'n horizon verdwijne en gaon de lantaerens, en in d'n huis de lampe, weer aan. Beljaot, dat het ok weer wat aantrekkelijks. 't Het zôôgezeed wat van knussighaaid, ietewat aagies hee? As ie 't goed bekijkt, hebbe we 't met ons wisselende klimaot toch maor aerdigchies getroffe. We hebbe best een mooie zeumer gehad, met zellefs verschaajene tropische daege. We hebbe weer lekker kanne fietse en hebbe volop genote van aal 't moois om ons heene. Gêên dag was t'r faaitelijk 't zellefde. We hebbe gêên misôôgste gehad en de ekenemie trekt ok weer aan. 't Ontbreekt ons zôôgezeed aan niks.

Ik stel me wel-is voor hoe 't is om in een land gebore te zijn waer d'r jaerlijks een grôôte kans bestaot op typhone en overstrôôminge of om nog is wat aaregs te noeme: aerdbevinge en tsoenaomies. Neeje, laete me maor nie moppere op 't weer, want ons klimaot met aal z'n varriaosies is veeruit te verkieze bove aal die aandere. Dan praote me maor hêêlemael nie over aal d'n onrust die d'r in de wêrld is en de vrêeselijke oorlogge die mense mè mekaor aan 't voere zijn. Wat toch te denke van aal die meljoene vluchteling. 't Is dikkels hartverscheurend om te zien waertoe mense komme en wat ze doen om weer een klaain bietjie vaailighaaid te vinge. Ik vraeg me onderwaail wel af: "Het dut nou aallemael ok te maoke met d'n haarefst?" Ik denk 't! Maor dàn met d'n haarefst van de wêrldgeschiedenis.

Jan van der Vlies